

[Ebba Strange]

Socialistisk folkeparti kan tilslutte sig lovforslaget, sådan som det ligger, med det af justitsministeren stillede ændringsforslag, og vi stemmer imod de to andre ændringsforslag. Jeg skal begrunde hvorfor.

Fru Tove Jørgensen er i sit betænkningssbidrag inde på kvindens stilling i forhold til dette lovforslag, og jeg kan være enig med DKP i betragtningerne om, at vi her ligesom åbner op for en svækkelse af kvindens stilling på et område, hvor hun traditionelt har haft den helt klart stærkeste stilling. Da lovgivningen på dette område endnu er ret svag, vil det være alt for risikabelt at tilslutte os fremskridtspartiets forslag. Jeg kan godt se intentionerne i det, men jeg mener, vi trænger til en meget bedre og klarere lovsikring af kvindens stilling, inden vi går så vidt, som fremskridtspartiet går.

Jeg er godt tilfreds med, at de sager, der skal afgøres, når det drejer sig om at give ugifte fædre forældremyndigheden over deres børn, i hvert enkelt tilfælde skal afgøres ved en domstol, for jeg tror, det kun er gennem domstolsprøvelser i de enkelte tilfælde, vi kan få et overblik over praksis og se, hvordan praksis vil udvikle sig.

Det er rigtigt, at lovforslaget er fremsat, ikke på baggrund af talrige henvendelser, men på baggrund af få henvendelser. Der er ingen tvivl om, at den tendens, der har været til, at unge forældre bor papirløst sammen, har givet et andet forhold mellem papirløse fædre og deres børn, end det var tilfældet med det, vi traditionelt i min ungdom forstod ved papirløse fædre. Det var jo sådan nogle, der sad et helt andet sted og bare sendte nogle penge en gang imellem, hvis de gjorde det.

Vi vil heller ikke stemme for VS' ændringsforslag. Jeg ved ikke, hvordan man skal vurdere det med den nære forbindelse til barnet, om man har haft en lige så nær forbindelse til barnet. Skal det måles i timer? Skal det måles i ømhed? Hvad er det, det skal måles i? Jeg tror, det er et alt for ømfindtligt spørgsmål at lovgive om på den måde. Jeg ville i hvert fald føle det utilfredsstillende, at vi gjorde det.

Som sagt tror jeg kun, vi kan vurdere denne sag på baggrund af nogle domstolsafgørelser, og jeg er tilfreds med den formulering, det har fået i selve lovforslaget, hvor vi netop siger, at det er faderens hidtidige forbind-

delse med barnet, der skal danne hovedgrundlaget for domstolens afgørelse i de enkelte tilfælde.

Vi indstiller altså lovforslaget til vedtagelse med det af justitsministeren stillede ændringsforslag.

Tove Jørgensen (DKP):

DKP kan stemme for det af VS stillede ændringsforslag. Vi kan ikke stemme for det af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag, men vi må stemme imod lovforslaget som helhed, fordi vi ikke mener, der er fundet den rigtige formulering af problemet.

For dem, der interesserer sig for teoretiske diskussioner om, hvad der kommer først: virkelighedens udvikling eller juraen, er denne sag et skoleeksempel. Den viser nemlig, at det er virkeligheden, i dette tilfælde væksten af papirløse samlivsforhold, der gennemtvinger ændringer af de juridiske regler. Men den viser også, at juraen ikke ændres automatisk. Den viser, at der samtidig skal stå politisk aktivitet og styrke bag, og vi skal medgive, at selv om de papirløse fædre udgør en særdeles lille gruppe, har de haft kræfter og mulighed for at rejse deres sag i medierne og over for politiske organisationer på en sådan måde, at man har lagt mærke til deres problem. Det skal DKP ikke bebrejde dem, for det er deres ret.

Det, der måske snarere undrer os, er, at justitsministeren har været så lydhor, at han har fundet anledning til at tage de papirløse fædres problemer ud af den sammenhæng, de indgår i, nemlig hele ægteskabslovgivningen, som behandles af ægteskabsudvalget.

Men der er aldrig nogen minister, der har fundet anledning til at tage det problem op, som enlige mødre i tusindvis igennem årene har haft ved at blive påtvunget en forældremyndighed, som de i mange tilfælde dårlig nok havde kræfter eller økonomi til at bære. Dem er der ingen der har spurgt, om de havde lyst eller ej; det har været et påtvunget valg, fordi alternativet var at give afkald på deres børn helt og holdent gennem bortadoption eller at måtte se i øjnene, at børnene skulle vokse op i en døgninstitution. Dette tvungne valg har man aldrig bekymret sig så meget om. De enlige mødre har måttet eksistere på eksistensminimum, og når det gik højt og der var brug for kvindelig arbejd-